

Despre starea de zbatere

Nichita Stănescu

Ca și cum un tăiș superior
mi-ar fi despărțit norii de vârfurile munților,
așa se zbate trupul meu uriaș, decapitat,
lăsându-și pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deși nu mai știe
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viață.
Contempla ochiul de sus
trupul de jos și în zbatere
Din văgăuna gâtului țâșnește
un stol de păsări ciripitoare și verzi
Mâna își înfige ghearele
ghearele lungi cât un taur fiecare în parte,
mâna își înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat privește
deznadăjdita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraș
Bate cu clopotele tale
dezordonată clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care ești în alt oraș,
fă să se verse peste mine
bunătatea liniștii
Nici o diferență nu este între trupul acesta
și trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vorbitoare.
Ajungă la tine frumoasă catedrală,
cârdul de păsări roșii
care urlând, croncănind, chihotind
din gâtul retezat - se ridică la cer.

Primește-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primește-le
Ajută-mă catedrală frumoasă,
văzuta de mine în alt oraș
Dă-mi liniștea, catedrală frumoasă,
și altfel de moarte.